

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 25

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ, 25 (1991)

Μέχρι τελικής πτώσεως...

Φώτης Μπάος

doi: [10.12681/prch.36913](https://doi.org/10.12681/prch.36913)

Copyright © 2024, Φώτης Μπάος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μπάος Φ. (2024). Μέχρι τελικής πτώσεως. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (25), 161-163. <https://doi.org/10.12681/prch.36913>

Μέχρι τελικής πώσεως...

του Φώτη Μπάου

Ο κύβος είχε ριφθεί. Η πρόκληση δεν μπορούσε να μείνει χωρίς απάντηση. Υπήρχε κάποιο όριο που καλό θα ήταν να μη ξεπερασθεί από κανένα μέλος της συμμορίας. Λειτουργούσε μια ιεραρχία - αρχηγός, 2 υπαρχηγοί, στραπίτες -, που όλοι τη σεβόμαστε και κάναμε ό,τι μπορούσαμε, για να λειτουργεί αρμονικά. Διάβολε, είχαμε ένα όνομα που το δημιουργήσαμε με πολύ κόπο, ανάμεσα στις άλλες συμμορίες της Πρέβεζας. Χρειάστηκαν αμέτρητες μάχες, ηρωϊσμοί, σκληρή εκπαίδευση, πειθαρχία και προπάντων μυστικότητα, εχεμύθεια, συνωμοτικότητα. Οι ανταγωνίστριες συμμορίες ωκριούσαν μπροστά μας! Έμοιαζαν με θλιβερές απομμήσεις, με τσικό υπερομάδας, με ασήμαντους κομπάρσους, που εκλιπαρούν κάποιο μεγαλύτερο ρόλο. Γι' αυτό δεν έπρεπε να φτάσουμε ως εδώ. Αυτή η δυσάρεστη εξέλιξη θα μπορούσε να είναι η αρχή του τέλους για τη συμμορία των Νίκας. Κι ύστερα, άντε αν ξανασηκώσεις κεφάλι. Όμως, το πρόβλημα υπήρχε. Το διέκρινα στα μάτια των φίλων μου, στις χειρονομίες τους, στις υποτονικές, πια, απαντήσεις τους, στα εύγλωπτα μισόλογα που μου απύθυναν, δίκην απαντήσεως, σε ό,τι τύχαινε να τους πω! Όταν μάλιστα, οι υπεύθυνοι του γραφείου κηδειών δε μου εμπιστεύθηκαν, για πολλοστή φορά, εξαπέρυγο, για να συνοδέψω κάποια κηδεία, με αμοιβή ικανοποιητική για την αγοραστική μου δύναμη της εποχής, τάλληρο 1957, ένοιωσα την αμφισβήτηση να μεγαλώνει γύρω μου και το θρόνο του υπαρχηγού να τρίζει κάτω από τα πόδια μου. Ήταν φανερό, είχε τεθεί θέμα υπαρχηγού. Ή μάλλον, υπαρχηγών. Ένας από τους δύο έπρεπε να υποβιβασθεί. Η αντίστροφη μέτρηση για μένα και τον Αιμίλιο, το δεύτερο υπαρχηγό, είχε αρχίσει. Έκανα μια βόλτα στην παραλία, περνώντας μέσα από διάφορα σοκάκια, για να μην πέσω πάνω σε

τίποτα αμφισβητίες. Κωστούλας, το γνωστό καφενείο στην παραλία. Ανηφόρισα στο Σεΐτάν Παζάρ, όπου στην αρχή του υπήρχε ένα υποδηματοποιείο με ένα τεραστίων διαστάσεων παπούτσι, του θεού μούλεγε ή μάνα μου, και μετά έστριψα στον "νέο δρόμο" στο ποτάμι, όπου πέρασα απ' του "Τσαΐμου", γνωστό αριστοκρατικό εσπιατόριο-πάμπ της Πρέβεζας, όπου η ιντελιγκέντσια της εποχής, όπως εγώ και ο Αιμίλιος και άλλοι πολλοί γόννοι ονομαστών οικογενειών της μικρής πόλης εντρυφούσαμε αρκετά μεσημέρια.

Στην επιστροφή και, ενώ προσπαθούσα να καταπιώ κάποιες βιταμίνες που μας εφοδίαζαν στον Τσαΐμο, έπεσα επάνω σ' ένα αμφισβητία, τον Κώστα τον Τζίμα, που έμενε εκεί κοντά στο Β' Δημοτικό Σχολείο. Με κοίταξε με οίκτο και το πέταξε:

- Παλεύεις το απόγευμα με το Μήλιο;

Προσπάθησα να κοιτάξω αδιάφορα το χέρι, που υποτίθεται υπάρχει ένα ρολόϊ, αλλά δεν είχα αγοράσει ακόμη. Έκανα μια κίνηση σαν να 'θελα να δείξω την παγερή μου αδιαφορία και την εν γένει αποστασιοποίησή μου από το επικείμενο γεγονός, αλλά ο Τζίμας ήταν αμείλικτος.

- Αν χάσεις, Φώτη, κάθηκες, ψιθύρισε με ολοφάνερη λύπη και, βάζοντας τα χέρια στις τσέπες, έσκυψε το κεφάλι και απομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα. Σωστά. Δυο υπαρκηγοί με μια συμμορία ήταν πολλοί. Λες και είμαστε στη Σπάρτη με τους 2 βασιλιάδες, ο ένας από τον οίκο των Αγιδών και ο άλλος από τον οίκο των Ευρυπωντιδών. Για δεκαμελή συμμορία παραείμαστε ανηπαραγωγικοί. Σε τρισήμεση στρατώτες αντιστοιχούσε ένας αρχηγός. Πληθωριστικές καταστάσεις. Ήδη είχαμε μισομιλήσει με τον Αιμίλιο και είχαμε καθορίσει τον τόπο που θα παλεύαμε, μόνοι μας, χωρίς μάρτυρες, χωρίς διαιτητή, "μέχρι τελικής πώσεως", που έλεγε και η "Αθλητική Ηχώ" για κάποιον αγώνα κατ' στα ρεπορτάζ της. Λίγο πιο κάτω από το σπίτι που έμενε ο Καρυωτάκης, πιο πάνω απ' την ταβέρνα "Ψάθα" υπήρχε το σπίτι που έμενε ο Αιμίλιος. Κάπου εκεί θα παλεύαμε. Κι ο νικητής θα ήταν πια ο μοναδικός και αδιαμφισβήτητος υπαρκηγός ...

Το απόγευμα ήρθε πολύ γρηγορότερα από ό,τι περίμενα. Χαιρέτησα τη μητέρα μου και κατευθύνθηκα προς το σημείο, που η ιστορία σε λίγο θα έδινε τη λύση της. Φουσκωμένος από οίστρο και πλήρης αυτοπεποιθήσεως, έκλεισα το μάτι στη μικρή ξανθιά, που μ' άρεσε και που έμενε κοντά στο Β' Δημοτικό Σχολείο, φθάνοντας με μικρή καθυστέρηση στο ραντεβού που είχα με τον αντίπαλό μου.

Βγάλαμε τα πουκάμισά μας και σταθήκαμε αντιμέτωποι.

Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλον χωρίς φόβο. Με αμηχανία όμως αρκετή. Ήμαστε οι καλύτεροι φίλοι. Αχώριστοι. Στο σχολείο, όταν έτρωγε ο ένας αποβολή έπαιρνε και ο άλλος, για να μη χωρίσουμε. Μας άρεσε το ίδιο κορίτσι. Μαζί ονειρευόμαστε. Τώρα, η κρίμα, είμαστε αναγκασμένοι να παλέψουμε για ένα αξίωμα ...

Ο αγώνας υπήρξε λυσσαλέος και επίμονος. Με διακυμάνσεις ως προς την τροπή του. Ο θρίαμβος και η πανωλεθρία εναλλάσσονταν για τους δύο μας σ' αυτή τη σώμα με σώμα μάχη της ζωής μας, που δίναμε χωρίς λύπηση. Ένας για τον άλλο. Κοιταζόμαστε με μίσος, με μπάπα γεμάτα αίμα και πρόσωπα ξένα, με χέρια που άδραχναν, έσπρωχναν, πονούσαν, έσφιγγαν με οργή. Ήδη αγκομαχούσαμε ανήμποροι. Κάθε μας πώση συνοδευόταν από σκληρά κεφαλοκλειδώματα, ψαλίδια, λαβές ζίου-ζίτσου κι ό,τι άλλο είχαμε δει σε ταινίες εγώ κι εκείνος. Οι κινήσεις μας όσο περνούσε η ώρα γίνονταν όλο και πιο αργές, οι δυνάμεις μας εγκατέλειπαν, όχι όμως το πείσμα μας. Αν μπορούσαμε να δούμε τους εαυτούς μας σε καθρέφτη! Γεμάτοι χόματα, ματωμένοι, με σκισμένα ρούχα, άγρια θηρία που βλέπουν το τέλος να πλησιάζει, βαριά τραυματισμένα από τον κυνηγό ...

Ο ήλιος έδνε βιαστικά βιαστικά και οι πιο ρομαντικοί τρέκανε στην παραλία ή στον Παντοκράτορα να θαυμάσουν αυτή τη σημαντική αναχώρηση όπως κάνανε χιλιάδες χρόνια πριν κι όπως ίσως θα κάνουν για πολύ ακόμη. Η μικρή μας επαρχιακή πόλη έβαζε τις πυζάμες της, οι μαθητές ήταν ήδη σπύπ νωρίς νωρίς - μετά τις 8 ο παιδονόμος είχε το λόγο -, οι δρόμοι άρχιζαν να αραιώνουν σιγά σιγά και μόνο στου Γκάφα ακούγονταν κάποιες φωνές μεθυσμένες και γέλια. Το ρολόι στην αγορά έκανε το καθήκον του σημαίνοντας και ταράζοντας τον ύπνο των λιονταριών που ξερνούσαν νερό κάτω στις βρύσες, ενώ καχύποποι χωροφύλακες ήδη άρχιζαν την περιπολία κάπου στα Χάνια και μόνο εκεί κάτω, λίγο πιο κάτω από το σπύπ που έμενε ο Καρυωτάκης, πιο πάνω από την ταβέρνα "Ψάθα", κάπου εκεί δυο σκοτεινές σιλουέτες αγκαλιάζονταν, απωθούνταν, πέφταν κάτω, βουβά, χωρίς λόγια ... Όλα έδειχναν ότι η συμμορία των Νίκας το άλλο πρωί θα είχε πάλι 2 υπαρχηγούς. Ίσως ήταν αναπόφευκτο. Ίσως πάλι, ποιος ξέρει, να καταγόμαστε όντως και οι δυο από τα γένη των Αγιδών και των Ευρυπωντιδών ...